

VESTRE LANDSRET
DOM
afsagt den 17. februar 2025

Sag BS-24597/2023-VLR
(13. afdeling)

Skatteministeriet
(advokat Sune Riisgaard og advokat Tim Holmager)

mod

Selskab 1

(advokat Jef Nymand Hounsgaard, advokat Lasse Esbjerg Christensen og
advokat Anne May With)

og

Sag BS-24621/2023-VLR
(13. afdeling)

Skatteministeriet
(advokat Sune Riisgaard og advokat Tim Holmager)

mod

Selskab 2

(advokat Jef Nymand Hounsgaard, advokat Lasse Esbjerg Christensen og
advokat Anne May With)

Retten i Esbjerg har den 19. april 2023 afsagt dom i 1. instans (sag BS-50961/2018-ESB og sag BS-50970/2018-ESB).

Landsdommerne Thomas Tordal-Mortensen, Anders Raagaard og Christian Hesthaven (kst.) har deltaget i ankesagernes afgørelse.

Påstande

Appellanten, Skatteministeriet, har over for **Selskab 1** nedlagt følgende påstande:

Påstand 1

Principal:

Skatteministeriet skal frifindes, idet ministeriet dog anerkender, at Landsskatte-rettens forhøjelse af **Selskab 1's** skattepligtige indkomst skal nedsættes med 987.000 kr. for 2006, 1.153.000 kr. for 2007, 1.634.000 kr. for 2008 og 1.895.000 kr. for 2009.

Subsidiært:

Skatteansættelsen for **Selskab 1** for indkomstårene 2006-2009 hjemvises til fornyet behandling hos skattemyndighederne.

Påstand 2

Selskab 1 skal betale 304.000 kr. til Skatteministeriet med tillæg af procesrente fra den 17. maj 2023.

Skatteministeriet har over for **Selskab 2** nedlagt følgende påstande:

Påstand 1

Principal:

Skatteministeriet skal frifindes, idet ministeriet dog anerkender, at Landsskatte-rettens forhøjelse af **Selskab 2** sambeskatningsindkomst skal nedsættes med 987.000 kr. for 2006, 1.153.000 kr. for 2007, 1.634.000 kr. for 2008 og 1.895.000 kr. for 2009.

Subsidiært:

Skatteansættelsen for **Selskab 2** for indkomstårene 2006-2009 hjemvises til fornyet behandling hos skattemyndighederne.

Påstand 2

Selskab 2 skal betale 304.000 kr. til Skatteministeriet med tillæg af procesrente fra den 17. maj 2023.

Skatteministeriets principale påstande svarer til resultatet af Landsskatterettens afgørelser af 27. september 2008, men reduceret med de beløb, der er angivet i de principale påstande, som følge af, at Skatteministeriet under skriftvekslingen for byretten blev gjort opmærksom på en fejl i beregningerne i Landsskatterettens afgørelser. Skatteministeriets principale påstande for landsretten omfatter således en samlet forhøjelse af henholdsvis **Selskab 1's** skattepligtige indkomst og af **Selskab 2's** sambeskatningsindkomst for indkomstårene 2006-2009 på 78.854.000 kr.

De indstævnte, **Selskab 1** og **Selskab 2** (herefter begge omtalt som ^{Selskab 1}), har påstået byrettens dom stadfæstet.

Supplerende sagsfremstilling

[Redacted content]

Landsrettens begrundelse og resultat

^{Selskab 1} er omfattet af ligningslovens § 2, hvorefter ^{Selskab 1} ved opgørelsen af den skatte- eller udlodningspligtige indkomst skal anvende priser og vilkår for handelsmæssige eller økonomiske transaktioner med sine datterselskaber (kontrollerede transaktioner) i overensstemmelse med, hvad der kunne være opnået, hvis transaktionerne var afsluttet mellem uafhængige parter (armslængdeprincippet).

Sagen for landsretten angår i første række, om skattemyndighederne var berettigede til for indkomstårene 2006-2009 at udøve et skøn vedrørende de kontrollerede transaktioner mellem ^{Selskab 1} og ^{Selskab 1's} datterselskaber. Dette kan *for det første* være tilfældet, hvis skattemyndighederne godtgør, at ^{Selskab 1's} transfer pricing-dokumentation i så væsentligt omfang var mangelfuld, at den ikke gav skattemyndighederne et tilstrækkeligt grundlag for at vurdere, om armslængdeprincippet var overholdt, jf. den dagældende skattekontrollovs § 3 B, stk. 8, jf. § 5, stk. 3, og som nærmere fastlagt i retspraksis. Det kan *for det andet* være tilfældet, hvis skattemyndighederne – uafhængigt af vurderingen af, om transfer pricing-dokumentationen lever op til kravene – godtgør, at transaktionerne ikke overholdt armslængdeprincippet som fastsat i ligningslovens § 2, stk. 1.

Hvis det var berettiget, at skattemyndighederne for indkomstårene 2006-2009 udøvede et skøn vedrørende de kontrollerede transaktioner mellem ^{Selskab 1} og ^{Selskab 1's} datterselskaber, angår sagen i anden række, om ^{Selskab 1} har godtgjort, at skønnet hviler på et forkert eller mangelfuldt grundlag eller er åbenbart urimeligt, således at der er grundlag for at tilsidesætte skønnet.

^{Selskab 1's} *transfer pricing-dokumentation for indkomstårene 2006-2007*

Kravene til transfer pricing-dokumentationen fremgår af den dagældende skattekontrollovs § 3 B, stk. 5. Efter denne bestemmelse skal de selvangivelsespligtige virksomheder udfærdige og opbevare dokumentation for, hvorledes priser og vilkår er fastsat for de kontrollerede transaktioner. Den skriftlige dokumentation skal udleveres på skattemyndighedernes anmodning og skal være af en sådan art, at den kan danne grundlag for en vurdering af, om priser og vilkår er fastsat i overensstemmelse med armslængdeprincippet.

Det fremgår af lovforarbejderne, jf. Folketingstidende 1997-1998 (1. samling), tillæg A, lovforslag nr. L 84 af 14. november 1997, s. 1896, at dokumentationspligten efter den dagældende § 3 B, stk. 5, som minimum omfatter, at virksom-

heden redegør for, hvorledes priser og vilkår for kontrollerede transaktioner rent faktisk er fastsat. Reglerne lader det som udgangspunkt være op til de skattepligtige at vurdere, hvilken yderligere dokumentation der er nødvendig. Denne vurdering skal dog ske under hensyntagen til, at skattemyndighederne ved ligningen vil anvende principperne i OECD's retningslinjer for transfer pricing.

Efter disse retningslinjer skal der ved anvendelsen af armslængdeprincippet foretages en sammenligning af vilkårene for de interesseforbundne parter og de ikke-interesseforbundne parter. Dette forudsætter, at der eksisterer et sammenligningsgrundlag i en tilgængelig form. Sammenlignelighedsanalysen skal, som også anført i lovforarbejderne, gennemføres uanset, hvilken metode der benyttes til prisfastsættelse. Det fremgår endvidere af OECD's retningslinjer, at der er behov for tilstrækkelig kontrollerbar information om de kontrollerede transaktioner.

Kravene til transfer pricing-dokumentation blev ved lov nr. 408 af 1. juni 2005 om ændring af skattekontrolloven, skattestyrelsesloven, ligningsloven og tonnageskatteloven (Ændring af oplysnings- og dokumentationspligt vedrørende transfer pricing) præciseret med henblik på at højne kvaliteten af dokumentationen. Af forarbejderne til ændringen, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, lovforslag nr. L 120 af 2. marts 2005, s. 4907, fremgår, at dette skulle ske ved at fastsætte nye regler, der lægger fastere rammer for indholdet af den skriftlige dokumentation. Formålet var desuden at sikre, at der ikke kan spekuleres i at vente med at udarbejde dokumentationen før i forbindelse med en eventuel klage. Som opfølgning på denne lovændring blev der med virkning fra og med skatteåret 2006 fastsat mere detaljerede krav til transfer pricing-dokumentation i bekendtgørelse nr. 42 af 24. januar 2006 om dokumentation af prisfastsættelsen af kontrollerede transaktioner (dokumentationsbekendtgørelsen). SKAT udstedte desuden en vejledning af 6. februar 2006 om Transfer pricing; Kontrollerede Transaktioner; Dokumentationspligt (dokumentationsvejledningen) med det formål at give en beskrivelse af og vejledning i de krav til dokumentation, som var fastsat i bekendtgørelsen.

Skatteministeriet har gjort gældende, at ^{Selskab 1's} transfer pricing-dokumentation for 2006-2007 var mangelfuld, navnlig fordi den ikke indeholdt en angivelse af, hvilken metode ^{Selskab 1} havde anvendt, og derfor heller ikke en begrundelse for valget af metode.

Efter dokumentationsbekendtgørelsens § 6, stk. 2, 2. pkt., skal dokumentationen indeholde bl.a. en begrundelse for valg af metode, og efter dokumentationsvejledningen, pkt. 5.3.2.2.2, skal det af dokumentationen fremgå, hvorfor den pågældende metode blev valgt, så de antagelser og konklusioner, der har dannet grundlag for valget af metode, efterfølgende kan efterprøves. Det fremgår vi-

dere af vejledningen, at det med fordel kan beskrives, hvis andre metoder er blevet fravalgt, medmindre en metode helt åbenlyst er den bedste.

Selskab 1's transfer pricing-dokumentation for 2006-2007 indeholder – i modsætning til den dokumentation, der er fremlagt for 2008-2009, og som er udarbejdet af Deloitte efter Landsskatterettens afgørelse – ikke en entydig angivelse af, hvilken metode der er anvendt. Dokumentationen indeholder dermed heller ikke – i modsætning til dokumentationen for 2008-2009 – en nærmere redegørelse for valg af metode.

Det kan efter landsrettens opfattelse heller ikke klart udledes af transfer pricing-dokumentationen for 2006-2007, hvilken metode Selskab 1 anvendte, herunder om det – som det blev gjort gældende under sagens behandling for Landsskatteretten – var Cost Plus-metoden, som fastsætter interne afregningspriser mellem forbundne parter ved at tage udgangspunkt i de omkostninger, der medgår i produktionen af et produkt, og hertil lægger den avance, som en uafhængig part ville opnå ved en sammenlignelig transaktion. Landsretten har herved lagt vægt på, at der i Selskab 1's transfer pricing-dokumentation for indkomstårene 2006-2007 i beskrivelsen af de forskellige standardprodukter mv. i varierende grad fokuseres på priser, fortjeneste og dækningsgrader, uden at baggrunden herfor begrundes, og uden at der drages entydige konklusioner. Således er der i beskrivelsen af metoden i det opsamlende afsnit "Metode og konklusion" et ensidigt fokus på priser, mens det f.eks. i afsnittet om evakueringsystemer er anført, at det "vil være muligt at fremlægge en beregning, der viser, at CM-ratio for de enkelte ordrer ligger i intervallet ■ % for både eksterne ordrer og datterselskaber".

Det må efter landsrettens opfattelse anses for en væsentlig mangel, at det af Selskab 1's transfer pricing-dokumentation ikke fremgår entydigt eller i øvrigt klart kan udledes, hvilken metode der er anvendt, og at der heller ikke er anført en begrundelse herfor, som kan efterprøves af SKAT.

Skatteministeriet har endvidere gjort gældende, at sammenlignelighedsanalyserne i Selskab 1's transfer pricing-dokumentation også er behæftet med en række fejl og mangler, navnlig fordi der i væsentlig udstrækning sammenlignes priser og indtjeningsmarginer på transaktioner, som ikke er sammenlignelige.

Ifølge Selskab 1's transfer pricing-dokumentation sammenlignes salg til "eksterne kunder (slutkunder)" bortset fra danske slutkunder med salg til datterselskaberne. Det anføres, at priserne til disse kunder er baseret på forhandlinger med den enkelte kunde, og at niveauet for disse forhandlinger er "baseret på en vejledende ekstern prisliste beregnet på en grundlæggende dækningsbidragsmarginal på ca. ■ %". Om priserne til datterselskaberne anføres det, at de er "baseret på en prisliste, der er beregnet på en grundlæggende dækningsbidrag på ca.

■ %". Der henvises herved til, at den lavere pris til datterselskaberne bl.a. skal gøre det muligt for disse at sælge flåder, dragter mv. til servicestationer i deres område til priser, der ikke ligger for langt fra ^{Selskab 1's} eksterne priser, og stadig få deres omkostninger dækket af fortjenesten. Om forskellene har ^{Selskab 1} nærmere anført, at priserne til datterselskaberne var lavere end til de eksterne, fordi datterselskaberne var underlagt konkurrencebegrænsninger, at datterselskaberne modtog mængderabatter, at ^{Selskab 1} sparede omkostninger bl.a. på markedsføring ved intern frem for ekstern handel, og at datterselskaberne var lagerførende for ^{Selskab 1}. Transfer pricing-dokumentationen indeholder imidlertid ikke beregninger over betydningen af disse forhold og belyser i øvrigt ikke dette nærmere.

Landsretten finder på den baggrund, at ^{Selskab 1's} sammenligningsanalyse i transfer pricing-dokumentationen er behæftet med væsentlige fejl og mangler. ^{Selskab 1} oplyste senere i ligningsprocessen, at "eksterne kunder i udlandet vil for hovedpartens vedkommende være forhandlere (servicestationer og forhandlere) på samme måde som datterselskaberne". Landsretten er imidlertid enig med Skatteministeriet i, at sammenligningen fortsat foretages mellem ikke fuldt sammenlignelige transaktioner, idet oplysningerne om salg til eksterne indeholder både oplysninger om salg til f.eks. servicestationer, som kan sammenlignes med datterselskaberne, og salg til slutbrugere, som ikke kan sammenlignes med datterselskaberne. Der er herunder ikke i forbindelse med korrektionen redegjort nærmere for fordelingen af salget mellem slutbrugere og servicestationer.

Efter en samlet vurdering af det anførte om metodevalg og sammenligningsanalyse finder landsretten, at ^{Selskab 1's} transfer pricing-dokumentation for indkomstårene 2006-2007 i så væsentligt omfang er mangelfuld, at den ikke gav skattemyndighederne et tilstrækkeligt grundlag for at kunne vurdere, om priser og vilkår var fastsat i overensstemmelse med, hvad der kunne være opnået, hvis transaktionerne var afsluttet mellem uafhængige parter, jf. den dagældende skattekontrollovs § 3 B, stk. 5. Skattemyndighederne var af den grund berettigede til at foretage skatteansættelsen for indkomstårene 2006-2007 skønsmæssigt, jf. den dagældende skattekontrollovs § 3 B, stk. 8, jf. § 5, stk. 3.

^{Selskab 1's} *transfer pricing-dokumentation for indkomstårene 2008-2009*

Efter den dagældende skattekontrollovs § 3 B, stk. 5, 2. pkt., skal et selskabs skriftlige transfer pricing-dokumentation forelægges skattemyndighederne på begæring. Efter dokumentationsbekendtgørelsens § 2, stk. 4, skal dokumentationen, når der er fremsat begæring herom, fremsendes inden 60 dage. Der er ikke i lovgivningen fastsat formkrav til skattemyndighedernes begæring.

SKAT indledte ved brev af 1. oktober 2008 sit arbejde med at revidere ^{Selskab 1's} skatteansættelse for indkomstårene 2005-2007. Undervejs blev revisionsarbejdet

udvidet til også at omfatte indkomstårene 2008-2009, og SKAT traf den 4. juni 2012 afgørelse om at forhøje ^{Selskab 1's} skattepligtige indkomst og **Selskab 2's** sambeskatningsindkomst for indkomstårene 2006-2009. Også Landsskatterettens afgørelser af 27. september 2018 omfatter disse fire indkomstår.

Det fremgår ikke entydigt af sagen, hvornår SKAT udvidede revisionen til også at omfatte indkomstårene 2008-2009, og der foreligger ikke dokumentation for, at SKAT skriftligt fremsatte begæring om fremlæggelse af transfer pricing-dokumentation for disse år, jf. den dagældende skattekontrolløvs § 3 B, stk. 5, 2. pkt.

Det fremgår imidlertid af SKATs korrespondance med ^{Selskab 1} i tiden frem til SKATs afgørelse af 4. juni 2012, at ^{Selskab 1} var fuldt ud bekendt med revisionens omfang og i øvrigt også bidrog til oplysningen af sagen. Det fremgår desuden, af SKATs brev af 30. november 2012 til Landsskatteretten, at ^{Selskab 1} på et møde med SKAT den 13. november 2008 udleverede sin aktuelle transfer pricing-dokumentation, og at ^{Selskab 1} efterfølgende oplyste til SKAT, at den skulle lægges til grund for alle indkomstårene 2006-2009.

Under hensyn til, at transfer pricing-dokumentationen var helt central for SKATs arbejde med ansættelsen af ^{Selskab 1's} indkomst, og at der ikke foreligger dokumentation, som udtrykkeligt angiver at vedrøre 2008-2009, lægger landsretten til grund, at den transfer pricing-dokumentation, som ^{Selskab 1} havde fremlagt forud for ansættelsestidspunktet, og som angav at vedrøre indkomstårene 2005, 2006 og 2007, efter ^{Selskab 1's} anvisning også skulle anvendes ved ansættelsen for indkomstårene 2008-2009.

Der er derfor ikke grundlag for at afskære SKATs mulighed for skønsmæssigt at ansætte ^{Selskab 1's} indkomst for 2008-2009 med den begrundelse, at SKAT ikke havde begæret ^{Selskab 1's} transfer pricing-dokumentation fremlagt.

På den baggrund, og i øvrigt af de grunde, som er anført vedrørende ^{Selskab 1's} transfer pricing-dokumentation for indkomstårene 2006-2007, var skattemyndighederne også berettiget til at foretage skatteansættelsen for indkomstårene 2008-2009 skønsmæssigt, jf. den dagældende skattekontrolløvs § 3 B, stk. 5, jf. stk. 8, jf. § 5, stk. 3.

^{Selskab 1's} *efterlevelse af armslængdeprincippet*

Det fremgår af ^{Selskab 1's} transfer pricing-dokumentation, at ^{Selskab 1} generelt solgte billigere til datterselskaberne end til eksterne aftagere.

^{Selskab 1's} daværende økonomidirektør, **A**, oplyste den 7. marts 2011 til SKAT, at ^{Selskab 1's} prisfastsættelse var meget influeret af muligheder for efterfølgende serviceindtjening. **A** oplyste i den forbindelse nærmere, at

størrelsen af rabatter ved såvel interne som eksterne salg blev vurderet ud fra koncernens muligheder for efterfølgende serviceindtjening, og at velviljen til rabatter ved salg i geografiske områder, hvor ^{Selskab 1} ikke var repræsenteret med egne servicestationer, var ringe.

I et svar på en materialeanmodning fra SKAT under ligningsprocessen har ^{Selskab 1} uddybende oplyst bl.a.:

”For de strategiske salg har **Selskab 1** indtil ultimo 2009 haft en prispolitik, som helt undtagelsesvis kunne medføre dækningsgrader som ligger omkring [REDACTED], og i disse tilfælde har datterselskaberne også kun haft et [REDACTED].

...

Det er korrekt, at et væsentligt element ved afklaringen af, hvor lav en pris, ^{Selskab 1} er villig til at tilbyde en kunde, bla. er sandsynligheden for at flåderne efterfølgende kommer til service på en ^{Selskab 1} (ejet) service station. Der er derfor ikke den samme vilje til at reducere priserne i en konkurrencesituation, hvor en kundes skibe primært besejler havne, hvor ^{Selskab 1} ikke er repræsenteret med egne servicestationer.”

Landsretten finder på den baggrund, at skattemyndighederne har godtgjort, at ^{Selskab 1} i vid udstrækning solgte sine produkter billigere til sine datterselskaber end til eksterne aftagere, og at denne prisforskel navnlig var begrundet i udsigten til, at [REDACTED] koncernen kunne tjene på efterfølgende service, idet ^{Selskab 1} vidste, at op mod halvdelen af al service på ^{Selskab 1}'s produkter blev udført af ^{Selskab 1}'s datterselskaber. ^{Selskab 1} ville således ikke have solgt til den lavere pris, hvis alle servicestationer havde været eksterne. Det er derfor godtgjort, at ^{Selskab 1} ikke fik et markedsbestemt vederlag fra datterselskaberne for at levere de væsentligste værdiskabende funktioner i konstruktionen og løbe de største risici.

^{Selskab 1} har som årsager til, at priserne til datterselskaberne var lavere end til de eksterne aftagere, overordnet anført, at datterselskaberne var underlagt konkurrencebegrænsninger, at datterselskaberne modtog mængderabatter, at ^{Selskab 1} sparede omkostninger bl.a. på markedsføring ved intern frem for eksternt handel, og at datterselskaberne var lagerførende for ^{Selskab 1}.

^{Selskab 1} har som nævnt ovenfor imidlertid ikke fremlagt beregninger over betydningen af disse forhold eller i øvrigt søgt at belyse dette nærmere. Uanset at der er tale om forhold, som efter omstændighederne må antages at kunne begrundes prisforskelle – også inden for rammerne af armslængdeprincippet – har

Selskab 1 på den baggrund ikke dokumenteret eller sandsynliggjort, at prisforskellene var forretningsmæssigt begrundet i Selskab 1's forhold.

Skattemyndighederne har for det andet godtgjort, at der skete en skævvridning i fordelingen af overskuddet i [REDACTED] koncernen i indkomstårene 2006-2009.

Landsretten har i den forbindelse lagt vægt på, at det af Selskab 1's regnskabstal kan udledes, at Selskab 1's andel af overskuddet i koncernen i indkomstårene 2006-2009 var på 14 % samlet set, hvilket var fordelt med 14 % i 2006, 23 % i 2007, 17 % i 2008 og 2 % i 2009, hvorimod Selskab 1's andel af koncernens personaleomkostningerne i samme periode samlet set var på 48 %. Det må således antages, at Selskab 1 – med de værdiskabende funktioner, som Selskab 1 leverede, og de risici, som Selskab 1 løb – ikke ville have accepteret en sådan fordeling af overskuddet fra de transaktioner, der involverede koncernens udenlandske datterselskaber, hvis alle transaktionerne havde været foretaget med eksterne aftagere.

Selskab 1 har anført, at Selskab 1's andel af den samlede koncernindtjening var en naturlig og nødvendig følge af en række kommercielle forhold uden relation til den koncerninterne samhandel og har i den forbindelse særligt peget på fire forhold. For det første at der i perioden var et betydeligt generelt prispres på nybygningsmarkedet. For det andet at bl.a. finanskrisen i den sidste del af perioden indebar, at særligt Selskab 1's produktsalg til nybygningsmarkedet blev negativt påvirket af annulleringer mv. For det tredje at Selskab 1 i højere grad end de udenlandske datterselskaber var påvirket af fald i dollarkursen. For det fjerde at serviceindtjeningen i de udenlandske datterselskaber ikke var påvirket på samme måde som produktpriserne ved Selskab 1's salg til nybygningsmarkedet.

Landsretten finder imidlertid, at Selskab 1 ikke derved har dokumenteret eller sandsynliggjort, at skævvridningen i fordelingen af overskuddet var forretningsmæssigt begrundet i Selskab 1's forhold. Landsretten har i den forbindelse lagt vægt på, at det ikke er dokumenteret eller sandsynliggjort, at der skete en udvikling i nybygningsmarkedet, som ramte Selskab 1 særligt hårdt. [REDACTED] koncernen under ét havde fremgang i nettoomsætning over alle indkomstårene 2006-2009, og nøgletallene i perioden for hele koncernen var i positiv udvikling. I ledelsespåtegningerne i regnskaberne for alle indkomstårene betegnes resultatet således også som "meget tilfredsstillende" eller i et år "tilfredsstillende". Det er heller ikke godtgjort, at der i perioden var en ekstraordinær udvikling i kursen på amerikanske dollars, som skulle ramte Selskab 1 særligt hårdt.

På baggrund af det anførte om Selskab 1's salg til lavere priser til datterselskaberne og om skævvridningen i fordelingen af overskuddet i [REDACTED] koncernen finder landsretten det godtgjort, at der mellem Selskab 1 og datterselskaberne i indkomstårene 2006-2009 ikke er ageret på armslængdevilkår, og at skattemyndighe-

derne derfor også af denne grund har været berettiget til skønsmæssigt at korrigere den skattepligtige indkomst for disse indkomstår, således at indkomsten kommer til at svare til, hvad der kunne være opnået, hvis transaktionerne var sket på armslængdevilkår, jf. ligningslovens § 2.

Skattemyndighedernes skøn

Skattemyndighedernes skønsmæssige ansættelse skal foretages på det bedst mulige grundlag, som skattemyndighederne vil kunne fremfinde. Skønnet skal udøves i overensstemmelse med principperne i OECD's retningslinjer, og hvor der er mulighed herfor, kan en forhøjelse bygge på en databaseundersøgelse.

SKAT har ved den skønsmæssige skatteansættelse i 2012 anvendt TNM-metoden, som er en af de modeller, der er anerkendt i OECD's retningslinjer, og landsretten lægger til grund, at metoden på ansættelsestidspunktet fremstod som en sædvanlig og saglig metode til at etablere et forsvarligt faktisk grundlag at udøve skattemyndighedernes skøn på. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at TNM-metoden i OECD's Transfer Pricing Guidelines 1995, som i perioden 2006-2009 var den seneste version, blev beskrevet som en "sidste udvej".

SKATs arbejde med udsøgningen af sammenlignelige selskaber er beskrevet nærmere af Skatteministeriet under sagens behandling for landsretten. Det fremgår heraf, at processen med at gå fra oprindeligt 199 til 68 og derfra til 17 og siden til 15 selskaber – i det omfang der overhovedet forelå tilgængelige oplysninger – var baseret på antallet af ansatte, fravær af regnskabsdata, aktivitetsniveau, indenlandske aktiviteter og produktion. Dette er efter landsrettens opfattelse objektive kriterier, der fremstår som sagligt velbegrundede. Frasorteringen af yderligere syv selskaber, således at man endte på de otte selskaber, som indgik i den endelige sammenlignelighedsanalyse i Landsskatteretten, berodde på, at SKAT ved en manuel gennemgang af selskaberne vurderede, at selskaberne havde en række forskellige aktiviteter (eller mangel på samme), som gjorde, at de burde udgå. I denne fase af udsøgningen er der således tale om nogle konkrete og til dels mere subjektivt betingede valg hos SKAT. ^{Selskab 1} har imidlertid heller ikke for landsretten godtgjort, at beslutningen om tage de sidste syv selskaber ud af analysen var båret usaglige hensyn, eller at beslutningen herom hvilede på et forkert eller mangelfuldt grundlag.

Samlet set vurderer landsretten på denne baggrund, at SKAT i arbejdet med benchmark-analysen af ^{Selskab 1} har foretaget en sædvanlig udsøgning af sammenlignelige selskaber baserede på sagligt funderede beslutninger, som er blevet kvalificeret yderligere i forbindelse med sagens behandling i Landsskatteretten, inden der blev truffet en endelig administrativ afgørelse i sagen.

Under hensyn til, at de tilvejebragte sammenligningsselskaber ikke var perfekt sammenlignelige med ^{Selskab 1's} datterselskaber, finder landsretten desuden, at skattemyndighederne – i overensstemmelse med OECD's Transfer Pricing Guidelines 2010 pkt. 3.57 – har været berettiget til at anvende det interkvartile interval som armslængdeinterval. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at der alene indgik otte sammenligningsselskaber i analysen, idet landsretten lægger til grund, at selskabernes aktiviteter har omfattet et passende stort antal transaktioner. Anvendelse af det interkvartile interval må således anses som en fremgangsmåde, som er sædvanlig, velegnet og båret af saglige hensyn, og ^{Selskab 1} har ikke godtgjort, at der er grundlag for andet.

^{Selskab 1} har desuden ikke godtgjort, at skattemyndighedernes brug af funktionen QUARTILE.INC til kvalificeringen af data, eller at beslutningen om at korrigere datterselskaberne i ^{Selskab 1} til medianen har været båret af usaglige hensyn.

Endelig finder landsretten, at ^{Selskab 1} ikke med beregningerne af konsekvenserne af skattemyndighedernes skøn vedrørende det italienske datterselskab har godtgjort, at skattemyndighedernes skøn fører til et åbenbart urimeligt resultat. Det bemærkes i den forbindelse, at skattemyndighederne i deres skøn har foretaget en sammenligning med otte servicestationer, der både solgte og servicerede ^{Selskab 1}-produkter, mens ^{Selskab 1's} konsekvensberegninger alene angår salg af produkter og således ikke tager højde for den del, der vedrører servicering.

På denne baggrund frifindes Skatteministeriet for **Selskab 1's** og **Selskab 2's** påstande, idet ministeriet dog skal anerkende, at Landsskatterettens forhøjelse af **Selskab 1's** skattepligtige indkomst skal nedsættes med 987.000 kr. for 2006, 1.153.000 kr. for 2007, 1.634.000 kr. for 2008 og 1.895.000 kr. for 2009, samt at Landsskatterettens forhøjelse af **Selskab 2's** sambeskatningsindkomst skal nedsættes med 987.000 kr. for 2006, 1.153.000 kr. for 2007, 1.634.000 kr. for 2008 og 1.895.000 kr. for 2009.

Selskab 1 og **Selskab 2** skal tilbagebetale de 304.000 kr. i sagsomkostninger, som Skatteministeriet efter sagens behandling i byretten har betalt til hver af dem, med tillæg af procesrente fra den 17. maj 2023.

Efter sagens udfald skal **Selskab 1** og **Selskab 2** i sagsomkostninger for begge retter hver betale 505.000 kr. til Skatteministeriet. 500.000 kr. af hver af beløbene er til dækning af udgifter til advokatbistand inkl. moms og 5.000 kr. er til retsafgift for landsretten. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbene til advokatbistand taget hensyn til sagernes store omfang, kompleksitet og forløb, herunder hovedforhandlingernes varighed.

THI KENDES FOR RET:

Skatteministeriet frifindes, dog således at ministeriet skal anerkende, at Landskatterettens forhøjelse af **Selskab 1's** skattepligtige indkomst skal nedsættes med 987.000 kr. for 2006, 1.153.000 kr. for 2007, 1.634.000 kr. for 2008 og 1.895.000 kr. for 2009.

Selskab 1 skal betale 304.000 kr. til Skatteministeriet med tillæg af procesrente fra den 17. maj 2023.

Skatteministeriet frifindes, dog således at ministeriet skal anerkende, at Landskatterettens forhøjelse af **Selskab 2's** sambeskatningsindkomst skal nedsættes med 987.000 kr. for 2006, 1.153.000 kr. for 2007, 1.634.000 kr. for 2008 og 1.895.000 kr. for 2009.

Selskab 2 skal betale 304.000 kr. til Skatteministeriet med tillæg af procesrente fra den 17. maj 2023.

I sagsomkostninger for begge retter skal **Selskab 1** betale 505.000 kr. til Skatteministeriet. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

I sagsomkostninger for begge retter skal **Selskab 2** betale 505.000 kr. til Skatteministeriet. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

Beløbene skal betales inden 14 dage.